

Сасвим супротно ономе што можете прочитати у тзв. великим медијима, главни разлог економског посртања Бразила и Венецуеле нису неодговорно вођене финансије ради задовољења популистичких лидера, ни корупција, нити пад цене нафте. Главни разлог су катастрофални уговори о задуживању код америчких банака у дугом временском периоду и лоше вођена монетарна и финансијска политика у целини.

Чавез је национализовао нафтну индустрију, али је оставио финансијском америчком капиталу такав уплив у Венецуели да су они у протекле скоро две деценије извлачили око 15 процената годишње на пласирана средства! Тако је профит од високе цене нафте у огромној мери опет завршавао у Америци. То траје до данас. Пад цене нафте само је оголио неодрживу позицију макроекономске финансијске политике Венецуеле.

Највећи део бразилских дугова са каматом око и већом од 10 одсто годишње доспевао је управо у периоду 2010–2014 и било је сасвим јасно да је рецесија неминовна, потпуно независно од других околности које утичу на привреду једне земље. Бразил, под Лулом, претходним харизматичним председником ове државе, није на време те веома неповољне кредите заменио повољнијим (то се зове „своповање“), олако сматрајући да ће раст бразилске привреде сам по себи бити довољан за безбрижан наставак дотадашње политике. То није могуће нигде, па ни у Бразилу, са таквим каматама. Садашња председница Вилма трпи резултате раније погрешно вучених потеза ње саме и њених претходника (била је шеф кабинета Лули).

Није довољно да будете политичар добрих намера, веома одлучни и харизматични, тако да успешно придобијате поверење грађана. Морате бити способни да селектујете сопствену финансијску елиту, која ће парирати врху западних финансијера. Ако то не урадите, опљачкају вас и кажу: „Ма није могућа та популистичка левичарска политика.”

Биографија команданта специјалних јединица војске и синдикалног лидера одлична је за освајање власти, али за одржање одбране од неолиберализма мора се придобити и знање. Чак до те мере да нису ни свесни опасности на средњи рок који долази од погрешно вођене монетарне и финансијске политике.

Русија, такође, има сличан проблем у вођењу своје монетарне и финансијске политике. Није реч о дуговима, него о другим суптилнијим методама, које за резултат имају убрзано топљење девизних резерви и рецесију. И овде је пад цене нафте и последично гаса само оголио стање. И у овој земљи проблем су кадрови. Тако је, на пример, помоћник министра финансија Бишков, усред Москве пре неки дан, на панелу који је организовала страна банка, јавно говорио да „Русија мора у својој економској политици да узме у обзир и могућу рецесију у Кини”! Пошто је стратешки одговор Русије на санкције којима Запад, између осталог, покушава да је сломи, у свеобухватној сарадњи и повезивању са Кином, онда је важно указати да то није никакво решење него камен око врата којег сви у Русији морају бити свесни. Нарочито пред предстојеће парламентарне изборе ове године. Једино исправно је не бити у сукобу са западом, то јест САД, јер је све друго много горе.

Господин Бишков не да не скрива за чије интересе ради, него дефилије отвореним ставом америчког агента и у самом је врху власти.

И то све када је Кина у првом кварталу остварила раст од 6,7 одсто (година на годину), а прогнозе кинеске владе су да ће раст бити у распону од 6,5 до седам процената. То је за Бишкова знак да је рецесија могућа. Наравно да би рецесија у Кини била лоша и за Русију као и за цео свет, али би за Русију било изузетно лоше ако би метеор пречника 50 километара пао на Москву. Те могуће последице Бишков није разматрао, пошто немају везе са отклоном Русије од западног диктата.

Искуства Бразила и Венецуеле би морала бити веома важна и за Русију, пошто свако ко потцени финансијски аспект неокOLONИзовања од стране Запада и не почисти њихове кадрове, уз ослонац на врхунске патриотске стручњаке у тој области, ризикује да га

задесе веће невоље него што је правовремени отпор и у тој области – а већ се касни.

(Политика)